

Arrest

nr. 115 690 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS loco advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiietisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Nasseriyah in Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Sinds 2008 tot uw vertrek uit Irak zou u bij het Iraakse leger zijn tewerkgesteld. U zou zijn ingezet aan de controlepost van de olieaffinaderij van Dhiqar (Nasseriyah) sinds begin 2009 tot aan uw vertrek uit Irak. Eerder zou u gekazerneerd zijn geweest op de legerbasis 'Fawj al Awal' (Eerste Divisie). Aan de controlepost van de olieaffinaderij zou u belast zijn geweest met identiteits- en voertuigencontroles. Op 1 mei 2011 zou een wagen met twee inzittenden zonder halt te houden voorbij uw controlepost hebben willen rijden. Nadat uw bewakingseenheid ermee gedreigd zou hebben te schieten zou de wagen zijn gestopt. U zou met uw eenheid de twee personen op hun identiteit hebben gecontroleerd en het voertuig hebben doorzocht. De twee zouden uit de hoogte hebben gedaan en uw

eenheid hebben beledigd. U zou verboden wapens en munitie in de wagen hebben gevonden. U zou contact hebben opgenomen met een officier van uw 'Liwa' (Brigade) die verantwoordelijk was voor het arresteren van verdachten. Deze zou een eenheid van vier militaire voertuigen naar uw controlepost hebben gestuurd en de verdachten hebben weggevoerd. U zou zijn meegegaan en voor uw 'Liwa' een verklaring hebben afgelegd over de gevonden wapens. Hierna zou u naar uw controlepost zijn teruggekeerd. De volgende dag zou u door uw 'Liwa' zijn opgeroepen voor ondervraging over de arrestatie en de wapenvondst. U zou zijn bedankt voor het geleverde werk en naar uw controlepost zijn teruggekeerd. De twee verdachten zouden door uw 'Liwa' aan de rechtbank van Nasseriyah zijn overgedragen. Op 9 mei 2011 zou u een oproep hebben ontvangen van uw 'Liwa' om op 11 mei 2011 voor de strafrechtbank van Nasseriyah te komen getuigen in deze zaak. Uw collega-militairen (A.H.), (K.Z.) en (H.S.), die samen met u de verdachten zouden hebben gearresteerd, zouden ook zijn gedagvaard. Jullie zouden elk afzonderlijk door de onderzoeksrechter zijn gehoord zonder de aanwezigheid van de verdachten. U zou hen wel in de gang van het gerechtsgebouw hebben gezien. De twee zouden zijn aangehouden op basis van artikel 4 van de anti-terroriswet. U zou niet op de hoogte zijn van het verdere verloop van de rechtszaak. Op 12 mei, de dag na uw getuigenis voor de rechtbank, zou u een anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen. De beller zou zich als lid van de radicale sjiietische militie 'al Mehdi' hebben geïdentificeerd en u verteld hebben dat de twee verdachten ook tot deze militie zouden behoren. U zou zijn bevolen u opnieuw naar de rechtbank te begeven en er uw getuigenis te wijzigen opdat hun twee kompanen zouden worden vrijgesproken. Bij weigering zou u of één van uw familieleden worden vermoord. Uit angst zou u uw mobiele telefoon hebben afgesloten. U zou uw verantwoordelijke officier hebben opgebeld en hem het incident hebben verteld. Deze zou u laten weten hebben u enkel op uw werkplaats bescherming te kunnen bieden. U zou het contact met het leger hebben verbroken en met uw gezin naar uw schoonfamilie in de regio 'al Batha' in Nasseriyah zijn getrokken. U zou er tot 21 mei hebben verbleven en vervolgens illegaal Turkije zijn ingereisd. Verder zou u clandestien naar België zijn doorgereisd waar u op 6 juni 2011 aankwam en u de volgende dag een asielaanvraag indiende. Eind maart 2012 zou u vernomen hebben dat het Mehdi-leger om 2u 's nachts bij uw moeder en twee broers thuis was binnengevallen. Men zou naar u gevraagd hebben waarop uw broer meedeelde dat u er niet was en hij niet wist waar u zich bevond. Hierop zou een discussie ontstaan zijn en uw broer Saäd zou hardhandig zijn aangepakt en geslagen. Ook zouden ze de hele woning overhoop hebben gehaald en een deel van de inboedel hebben vernield alvorens terug te vertrekken. Na hun vertrek zouden de burens jullie te hulp zijn geschoten en een ambulance hebben gebeld. Uw moeder, die ten gevolge de inval in haar woning iets had gekregen, zou onderweg naar het ziekenhuis zijn overleden en uw broer Saäd zou voor enige tijd zijn gehospitaliseerd. In die periode zou uw derde broer Salem klacht hebben ingediend bij de politie van Al Fadliya. Nadat Saäd uit het ziekenhuis werd ontslagen zouden uw beide broers, die ondertussen te weten waren gekomen dat één van hun burens een leider van het Mehdi-leger was, bij Salem in Souk al Shiouh zijn ingetrokken. U vreest actueel nog steeds het Mehdi-leger. U bent er voorts van overtuigd dat u ondertussen bent veroordeeld omwille van uw desertie in het leger en, in geval van een eventuele terugkeer naar Irak, een gevangenisstraf van minstens 10 jaar zal moeten uitzitten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitsdocumenten en kopieën van de identiteitsdocumenten van uw echtgenote en kinderen, uw huwelijksakte, een kopie van uw woonattest, uw legerkaart, uw legerbadge, aanstellingsdocumenten bij het leger, foto's waarin u met collega-militairen figureert, een kopie van een attest van uw getuigenis voor de rechtbank, uw aanvullende verklaringen omtrent de macht en invloed van 'al Mehdi' verstuurd na uw gehoor voor het Commissariaat-Generaal Voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), de overlijdensakte van uw moeder, een medisch rapport aangaande uw broer Saäd, een proces-verbaal van de politie betreffende een inval bij uw moeder en broers thuis op 18 maart 2012 en twee foto's van uw broer Saäd.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal Voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Nadat u in juni 2011 een asielaanvraag indiende, werd door de commissaris-generaal op 22 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 15 januari 2013 vernietigd (cfr. arrest 95.190) dit omdat u in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV nieuwe feiten aanhaalde, i.c. de inval in de woning van uw moeder op 18/3/2012 waarbij uw moeder om het leven kwam en uw broer hardhandig werd aangepakt, gestaafd door nieuwe documenten, i.c. de overlijdensakte van uw moeder, een medisch rapport betreffende uw broer, twee foto's van uw broer en een proces-verbaal aangaande de inval in de

woning op 18/3/2012. Met het oog op het beoordelen van deze nieuwe feiten en documenten werd de initiële weigeringsbeslissing vernietigd en werd het dossier naar het Commissariaat-generaal teruggestuurd.

Na bijkomend gedegen onderzoek van deze nieuwe feiten en documenten dient te worden besloten dat u er geenszins in geslaagd bent uw beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Er zijn immers ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de arrestatie van twee leden van 'al Mehdi' betrap op illegaal wapenbezit aan uw controlepost.

Zo is het vooreerst merkwaardig dat deze personen met een gewone personenwagen door een vaste militaire controlepost zouden zijn gereden, in het bezit van verboden wapens. Immers, uzelf verklaarde dat er voldoende smokkelwegen bestaan om ongemerkt deze wapens te transporteren (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p.7-8). De vraag dringt zich op waarom deze twee mannen hiervan dan geen gebruik hebben gemaakt. Uw uitleg als zouden de gearresteerde personen zichzelf belangrijk hebben gevonden door het recht op te eisen ongehinderd de controlepost te kunnen doorrijden, is weinig overtuigend noch plausibel. Door precies deze route te nemen en dan ook nog te proberen de militaire post te verschalken, maakten ze zich wel zeer verdacht en werden zij nauwkeurig gecontroleerd. Daarenboven verklaarde uzelf dat de twee op het moment van hun arrestatie geen melding hebben gemaakt van hun betrokkenheid bij één of andere groepering of instantie met veel macht in Irak waaruit ze bepaalde privileges konden halen. Ze zouden u slechts in algemene en vage bewoordingen hebben verteld een belangrijke positie te bekleden (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p.7-8). Immers, het is onwaarschijnlijk dat deze personen betrap op verboden wapenbezit hun banden met een machtige groepering of instantie zouden verbergen of niet kenbaar zouden maken indien zij ervan uitgingen dat dit hen nu net uit handen van de ordediensten zou kunnen houden.

Voorts dient vastgesteld dat u verklaarde door uw getuigenis in aanvaring te zijn gekomen met leden van 'al Mehdi'. U zou zijn bevolen opnieuw naar de rechtbank te stappen om er uw getuigenis in het voordeel van de verdachten te wijzigen. Echter, het is weinig geloofwaardig dat 'al Mehdi' van u geëist zou hebben een reeds afgelegde getuigenis voor de rechtbank te wijzigen. Volgens uw verklaringen zou dit in Irak mogelijk zijn vanwege de algemeen verbreide corruptie in het land (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p.10-11). Zo verklaarde u dat 'al Mehdi' zich zou bezondigen aan corruptie en omkoping van overheidsmedewerkers, rechters en gevangenispersoneel. De militie zou volgens u zelfs zijn geïnfiltrerd bij de strafrechtbank van Nasseriyah. Zo zou 'al Mehdi' erin zijn geslaagd veroordeelde militanten, beschuldigd van terroristische activiteiten, uit de gevangenis vrij te krijgen (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p.10-11). Uit uw eigen schets van de macht en invloed van 'al Mehdi' in Irak, en vooral ook in Nasseriyah, dient afgeleid dat het weinig geloofwaardig is dat, in de door u aangehaalde zaak, 'al Mehdi' niet rechtstreeks haar invloed binnen de rechtbank heeft doen gelden om haar militanten vrij te krijgen in plaats van u onder druk te zetten, zonder de garantie dat u hier zou op ingaan. Uw uitleg als zou 'al Mehdi' de rechtbank niet kunnen overtuigen zolang uw getuigenis geregistreerd en bevestigd staat is geheel niet aannemelijk (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p.11). Immers, hiermee ondergraaft u uw eigen verklaringen omtrent de macht en invloed van de militie binnen het Iraaks gerecht. Bovendien verklaarde u dat de rechter waarvoor u zou hebben getuigd Kamal al Zaydi noemt (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p.9). In uw aanvullende verklaringen verstuurd naar het CGVS na het gehoor (toegevoegd aan het administratief dossier) vermeldt u dat deze persoon naast rechter ook lid is van 'al Mehdi', met andere woorden iemand die de verdachten op zich al 'goedgezind' is. Het is dan ook zeer merkwaardig dat militanten van 'al Mehdi' hun partijgenoot en rechter niet direct hebben aangesproken om de verdachten vrij te krijgen. Gezien 'al Mehdi' er reeds meerdere keren in is geslaagd veroordeelde militanten uit de gevangenis vrij te krijgen kan het niet moeilijk zijn om een rechter - die tot hun eigen partij behoort - te overtuigen. Deze piste zou bovendien veel meer kans op slagen maken.

Voorts is het merkwaardig dat u niet wist te vertellen of uw drie collega-militairen, die zoals u ook een getuigenis ten laste zouden hebben afgelegd, ook door 'al Mehdi' onder druk zouden zijn gezet om hun getuigenis te wijzigen. Uw uitleg als zou u na de dreigtelefoon uit angst voor 'al Mehdi' alle contacten met het leger hebben verbroken is geheel ongeloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p.11-12). Van een persoon die meent door 'al Mehdi' bedreigd te zijn geweest dient aangenomen dat hij poolshoogte heeft genomen bij zijn collega's die zich in een gelijkaardige situatie bevinden teneinde meer informatie te bekomen en het eigen vervolgingsrisico beter te kunnen inschatten. Uzelf verklaarde, nog een tiental dagen, namelijk tot 21 mei 2011 in 'al Batha' in de provincie Nasseriyah te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 1, p.11-12). Het is geheel ongeloofwaardig dat u al die tijd nooit contact heeft opgenomen met uw drie collega's die mogelijks met gelijkaardige problemen werden geconfronteerd. U verklaarde wel uw verantwoordelijke officier te hebben opgebeld na de dreigtelefoon. De vraag dringt zich op waarom u dan ook niet uw collega's heeft gecontacteerd en bevraagd (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p.12). In dezelfde context is het ook merkwaardig dat u niet bent ingegaan op het voorstel van uw officier dat hij u de nodige bescherming

kon bieden binnen de kazerne. Omdat hij u geen lijfwachten kon garanderen op uw privéadres heeft u besloten het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p.12). Toch kan men zich de vraag stellen waarom u in eerste instantie al niet bent ingegaan op dit voorstel. In de kazerne was u alvast veilig en had u even de kat uit de boom kunnen kijken en kunnen afwachten of er zich nog nieuwe feiten of verontrustende zaken zouden voordoen, en of de zaak misschien zou bekoelen. Dat u het onmiddellijk opportuener achtte om uw gezin en uw geboorteland te verlaten - een toch wel ingrijpende beslissing - zonder dat u eerst andere pistes heeft overwogen, is wel bijzonder opmerkelijk en laat vermoeden dat andere redenen aan de grondslag liggen van uw vertrek uit Irak.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat uw raadsheer, Mter (R.), na het eerste gehoor op het CGVS, melding maakte van een gebrekkige vertaling door de tolk. Zo zou de tolk tijdens het gehoor gemompeld hebben waardoor ze onduidelijk zou zijn geweest omtrent de vertaling over het onderdeel van de macht en invloed van 'al Mehdi' in uw asielrelaas (zie schrijven van de advocaat, dd. 27 oktober 2011, toegevoegd aan het administratief dossier). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uzelf noch tijdens noch na het gehoor gewag heeft gemaakt van enige moeilijkheden met de tolk. Desondanks kreeg u van het CGVS de gelegenheid uw verklaringen omtrent de macht en invloed van 'al Mehdi', alsook bijkomende opmerkingen, neer te schrijven en aan het CGVS te bezorgen. Na het lezen van deze aanvullende verklaringen zijn er geen tegenstrijdigheden of incoherenties vastgesteld met uw eerdere verklaringen tijdens uw gehoor omtrent dit onderwerp. Hierdoor kan niet gesteld worden dat er vertaalproblemen zijn gerezen tijdens uw gehoor. Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève te zijn.

Het loutere feit dat u mogelijks werkzaam bent geweest als militair is onvoldoende om u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Het enige probleem waarvan u gedurende al die jaren (2008-2011) gewag maakt is bovenstaande bedreiging door 'Al Mehdi', een element dat niet geloofwaardig noch plausibel werd bevonden. U maakt dus evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer problemen zou moeten vrezen. Dit blijkt overigens ook uit de verklaringen die u aflegde omtrent uw broer Saäd. Hij zou sinds 2006 werkzaam zijn bij het leger en actueel in Bagdad zijn gekazerneerd, wat u zelf als een onrustige regio omschrijft in vergelijking met Nasseriya. Toch zou hij in Bagdad - zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag - geen problemen kennen en er zijn werk naar behoren kunnen uitvoeren (zie gehoorverslag 21/10/2011 CGVS, p.2-3).

U verklaarde voorts, tijdens uw tweede gehoor, wel dat uw broer Saäd bij een inval in de woning van uw moeder, tijdens zijn verlofperiode, zwaar werd aangepakt door het Mehdi-leger. Ten gevolge deze aanval zou uw broer invalide zijn en niet langer kunnen werken. Gezien uit voorgaande reeds duidelijk blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreiging door 'Al Mehdi' waar u voor uw vlucht uit Irak mee zou geconfronteerd zijn, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die uw familie na uw vlucht in maart 2012 nog zou hebben gekend met 'Al Mehdi', i.c. de inval in de woning in maart 2012 ten gevolge waarvan uw broer invalide is geworden en uw moeder kwam te overlijden.

De geloofwaardigheid van deze bijkomende feiten wordt voorts nog verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo is het vooreerst toch opmerkelijk dat u pas in het kader van uw beroepsprocedure, ingediend bij de RvV op 20 juni 2012, melding heeft gemaakt van deze nieuwe feiten. U heeft toen eveneens kopieën van stukken ter staving van deze nieuwe feiten aan uw verzoekschrift toegevoegd. Gezien u echter zelf verklaarde dat u reeds eind maart 2012 werd ingelicht over de inval in de woning van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p.3) had u nog ruimschoots de tijd om de Commissaris-generaal van deze nieuwe feiten in te lichten en/of in het bezit te stellen van stukken ter staving van deze feiten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de Commissaris-generaal pas op 22 mei 2012, een tweetal maanden nadat u van het nieuws over de inval in de woning werd ingelicht, zijn aanvankelijke weigeringsbeslissing heeft genomen. U had aldus nog afdoende tijd om het CGVS na uw eerste gehoor in kennis te stellen van deze belangrijke nieuwe feiten. Dat u na uw eerste gehoor op het CGVS niet wist dat u nog toevoegingen kon maken en geen contact meer had met uw advocaat (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p.3), is geen afdoende verklaring. Er kan toch van u worden verwacht dat u in het kader van uw asielprocedure met uw advocaat in contact zou blijven, minstens dat u uw advocaat zou hebben gecontacteerd van zodra u van deze nieuwe essentiële elementen op de hoogte werd gebracht.

De waarachtigheid van uw verklaringen als zou u door 'Al Mehdi' worden gezocht, komt voorts nog verder op de helling te staan door het feit dat uw familie voor de (beweerde) inval van 18/3/2012 nooit enig probleem heeft gekend. U hiernaar gevraagd, merkte u op dat 'Al Mehdi' voordien niet wist waar uw broers verbleven. Eenmaal ze deze informatie hadden, vielen ze de woning binnen (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p.6). Rekening houdende met uw beweringen betreffende de macht en de invloed van 'Al Mehdi' (zie supra) én gelet op het feit dat één van de burens van uw moeder in Al Fadliya een leider van het Mehdi-leger is die bovendien al langer dan uw familie woonachtig is op deze

plaats (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013, p.4), is het geenszins geloofwaardig dat het Mehdi-leger, indien ze daadwerkelijk naar u op zoek zijn/waren, niet eerder de mogelijkheid zou hebben gehad om uw familie op te sporen en bijgevolg bij hen langs te gaan om naar u te vragen. Immers, indien u effectief als getuige in een zaak voor de rechtbank zou hebben opgetreden kan er logischerwijs worden van uitgegaan dat u uw persoonsgegevens hierbij diende op te geven alsook dat men uw identiteit zou hebben geverifieerd. Dat 'Al Mehdi', over wie u zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat ze overal zitten en alles kunnen bereiken wat ze willen (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p.6), bijgevolg niet de middelen zou hebben gehad om zich aan de hand van deze informatie in te lichten over uw naaste familieleden en hun verblijfplaatsen, is geenszins aannemelijk. De vaststelling voorts dat niemand van uw familie nog problemen kende nadat 'Al Medhi' op 18/3/2012 bij uw moeder en broers zou zijn binnengevallen (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p.7), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U verklaarde nochtans zeker te zijn dat het Mehdi-leger wel weet waar uw vrouw en kinderen zich momenteel bevinden (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 6). Dat 'Al Mehdi', die er tijdens de inval in de woning op 18/3/2012 nochtans mee zou gedreigd hebben opnieuw langs te komen als u zich niet zou aanmelden (zie vertaling proces-verbaal van de politie in groene map), sinds uw vrouw naar Bahta verhuisde, geen enkele keer daar langsging op zoek naar u - ook al zijn ze, volgens u, op de hoogte van hun verblijfplaats - wijst er eens te meer op dat uw verklaringen niet voor waar kunnen worden aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als diende u Irak uit vrees te worden gedood door het Mehdi-leger te verlaten. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u omwille hiervan actueel ook niet naar Irak zou kunnen terugkeren.

Dat u voorts, ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak, sowieso voor minstens tien jaar zal worden gedetineerd omwille van uw 'desertie', heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u noch tijdens uw eerste gehoor noch in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV hiervan ooit enige melding heeft gemaakt. Pas bij uw tweede gehoor op het CGVS werd dit element aangehaald, en dit dan nog door uw raadsman nadat u op het einde van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd naar uw vrees voor vervolging en/of u nog bijkomende elementen wilde toevoegen aan uw gehoor (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p.10). Nadat uw raadsman verwees naar de problemen die u zal hebben omwille van uw desertie werd u voorts nog meermaals uitdrukkelijk gevraagd of u nog zaken vreesde los van het Mehdi-leger en hierbij werd expliciet verwezen naar zaken die u mogelijks vreest omwille van uw werk als militair, waarop u telkens ontkennend antwoordde (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p.10). Pas wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd of u problemen zal hebben omdat u zonder meer uw werk heeft verlaten, maakte u melding van een veroordeling omwille van het feit dat u uw werk heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p.11). Los van het feit dat dit op zich toch reeds mag verbazen, bleek u voorts niet in staat uw vrees te worden opgesloten omwille van uw desertie te kunnen concretiseren. U kwam immers niet verder dan op te merken dat elke militair die zijn werk verlaat, na een onderzoek, wordt veroordeeld. U gevraagd wat u ondertussen weet van uw eigen situatie, stelde u dat u niets weet omdat u geen contact heeft met uw collega's. U bleek zelfs niet te weten of u ondertussen reeds effectief bent veroordeeld of niet. U merkte hierbij op dat, indien u reeds veroordeeld bent, de veroordeling naar uw huis zal worden gestuurd doch thans woont er niemand meer. U dan gevraagd wat u riskeert, stelde u dat het gaat over 10 jaar of meer. U gevraagd naar de maximumstraf die u kan krijgen, moest u het antwoord schuldig blijven. U poogde uw onwetendheid te vergoelijken door op te merken dat u nooit administratief werk heeft verricht. Dit is evenwel geen afdoende uitleg. Het is immers geenszins onredelijk van u te verwachten dat u, die meent in geval van een terugkeer naar Irak te vrezen voor een gevangenisstraf, zou pogen te weten te komen of u effectief bent veroordeeld en/of zou willen weten welk risico u precies loopt. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich niet heeft geïnformeerd noch dat u zich hiervoor blijkbaar interesseert (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p.11). Deze houding is toch op zijn minst merkwaardig te noemen. Uit wat voorafgaat blijkt dat ook dit aspect van uw relaas ten zeerste kan worden betwist. Bovendien kan u, die nochtans beweerde te weten dat er reeds een veroordeling volgt na 30 dagen afwezigheid (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p.11), tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs voorleggen betreffende uw eigen (beweerde) veroordeling omwille van uw desertie. Gezien u reeds in mei 2011 uw werk verliet kan er worden van uitgegaan dat u thans, i.c. juni 2013, in staat zou zijn enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande uw veroordeling indien uw beweringen op de waarheid berusten. Dat u uw familie hier niet naar wil vragen omdat u hen niet het risico wil laten lopen dat ze 'ontdekt' worden, kan, gelet op het ongeloofwaardig karakter van de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend, niet worden volgehouden. Dat uw werkzaamheden als militair tot slot niet als ongeloofwaardig worden bestempeld, toont nog geenszins aan dat u, zoals u beweerde, in mei 2011 bent gedeserteerd.

Uit voorgaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen en asielmotieven. U komt bijgevolg niet in aanmerking voor toekenning van

de vluchtelingenstatus, overeenkomstig de Vluchtelingenconventie, noch voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van art. 48/4, §2, a) en b). Het loutere feit dat u in Irak wel als militair zou gewerkt hebben, doet hieraan geen afbreuk. U dient de vrees voor vervolging dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van dit profiel nog steeds individueel aan te tonen wat in casu geenszins het geval bleek.

De door u voorgelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw voorgelegde legerkaart, legerbadge, aanstellingsdocumenten bij het leger en foto's waarin u met collega-militairen figureert brengen geen extra elementen aan. De foto's tonen u in militaire klederdracht maar geven geen informatie omtrent de omstandigheden (tijd en plaats) waarin deze zijn genomen. Eén van uw legerbadges betreft ook duidelijk een kleurenkopie (geen origineel) waarop de hoofding in zeer amateuristisch Engels is opgesteld: oa. "Ministry of Devance" (Ministerie van Defensie). Uw voorgelegde identiteitsdocumenten, huwelijksakte, kopieën van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen en de kopie van uw woonattest bewijzen uw identiteit en afkomst uit Nasseriyah, uw huwelijk en gezin welke hier niet ter discussie staan maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen. Overigens kon uzelf geen dagvaarding van de rechtbank voorleggen. Wel legde u een document neer van uw afgelegde getuigenis voor de rechtbank. Echter, dit document betreft een kopie en geenszins een origineel (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p.9-10) waardoor de bewijswaarde gering is. De overlijdensakte van uw moeder kan voorts hoogstens aantonen dat uw moeder ten gevolge een hartaanval op 18 maart 2012 's nachts is overleden. Dit gegeven op zich wordt niet betwist doch dat zulks zich zou hebben voorgedaan onder de omstandigheden zoals u deze heeft geschetst, blijkt geenszins uit de overlijdensakte. Wat het medisch rapport op naam van uw broer Saäd betreft, moet voorts worden opgemerkt dat uit dit attest dan weer hoogstens kan worden afgeleid dat uw broer bepaalde letsels en breuken opliep ten gevolge waarvan hij actueel voor 50% mindervalide is. Wanneer en onder welke omstandigheden Saäd deze letsels en fracturen opliep, blijkt geenszins uit het document. De foto's die u voorlegde, en waarvan u beweerde dat zij uw broer afbeelden, vormen evenmin een begin van bewijs van de feiten die u aanhaalde. Dat het om uw broer zou gaan die staat afgebeeld op deze foto's, is vooreerst niet aangetoond. Dat deze persoon bovendien zijn letsels zou hebben opgelopen op de manier en het moment zoals door u aangehaald, blijkt evenmin uit deze foto's. Wat het proces-verbaal tot slot betreft, dient te worden opgemerkt dat dit een loutere weergave betreft van de verklaringen zoals uw broer Salem deze ten overstaan van de politie heeft weergegeven. Hiermee is nog geenszins aangetoond dat hetgeen Salem verklaarde dat er gebeurde zich ook daadwerkelijk heeft voorgedaan. Hier kan volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas, doch zulks is in casu niet het geval. Daarenboven hebben Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde, dit gezien ze zowel binnen als buiten Irak, gemakkelijk langs illegale weg of via corruptie kunnen worden verkregen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Nasseriya in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 22 april 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op de algemene analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht. Hij stelt in hoofdorde in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus en betoogt dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft nadere toelichting omtrent de militie Al Mehdi, tracht de bestreden motieven ten grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus *in concreto* te weerleggen en wijst in dit kader onder meer op de recente toename van het sektarisch-religieus geweld, de toegenomen spanningen tussen soennieten en sjiieten in Irak en het verhoogde aantal incidenten. Tevens benadrukt hij dat door verweerder niet wordt betwist dat hij werkzaam was als militair in het leger en stelt hij dat met dit objectief element rekening moet worden gehouden. Hij voert aan dat uit de *Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq* van 31 mei 2012 van UNHCR blijkt dat militairen in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van aanvallen vanwege extremistische milities. Als legerofficier loopt hij aldus een verhoogd risico op vervolging en dit element op zich had verweerder moeten onderzoeken. Verweerder beperkt zich er echter toe te beslissen dat verzoekers profiel onvoldoende is om hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Hoe en waarom verweerder dit beslist, is verzoeker onduidelijk nu hij als militair een duidelijk risicoprofiel heeft. Om deze reden vraagt hij dan ook het dossier terug te sturen naar verweerder om een onderzoek te voeren naar zijn risicoprofiel.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 en 57/7bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij herhaalt dat hij omwille van zijn beroep en in zijn specifieke positie, als gevlucht militair een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b). Verweerder betwist niet dat hij als militair werkzaam was in Irak. Verwijzende naar rechtspraak van de Raad van 26 april 2011, stelt verzoeker dat het duidelijk is dat veiligheidsagenten in Irak nog meer dan andere mensen het doelwit zijn van extremistische milities. Verweerder heeft dit onvoldoende onderzocht. Verzoeker citeert uit recente persartikels waaruit blijkt dat veiligheidsagenten in Irak een verhoogd risico lopen. De besluiten inzake het heropleven van het geweld in Irak zijn duidelijk. Verzoeker benadrukt verder dat uit de SRB over Zuid-Irak, zoals toegevoegd aan het dossier eveneens blijkt dat er sprake is van een verhoogd risico voor leden van de veiligheidstroepen.

Verzoeker stelt verder afkomstig te zijn van een gevaarlijke regio en voert aan dat hij op basis hiervan subsidiaire bescherming zou moeten krijgen. Hij benadrukt dat de onveiligheid in Irak de laatste tijd steeds groter wordt. Dat niet elke burger uit Zuid-Irak in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming is duidelijk doch, gelet op zijn risicoprofiel en de reeds ondergane bedreigingen loopt verzoeker een verhoogd risico en dient hij wel de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen.

2.2. Verzoeker benadrukt met recht dat zijn profiel door verweerder niet wordt betwist. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat dit profiel niet als ongeloofwaardig wordt bestempeld. Wel wordt hierin aangegeven dat het loutere feit dat verzoeker dit profiel vertoont niet volstaat om in zijn hoofde gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting betwist verweerder evenmin verzoekers profiel.

Uit de SRB van 22 april 2013 inzake de algemene veiligheidssituatie in Zuid-Irak, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 17: landeninformatie), blijkt dat het gros van het geweld in Zuid-Irak doelgericht van aard is, dat er een toename merkbaar is van (het aantal slachtoffers van) zulk geweld en dat verzoekers profiel daarbij geldt als risicoprofiel. Daar waar de situatie in verzoekers provincie blijkens het gestelde in voormelde SRB nog relatief rustig en stabiel was, grootschalige aanslagen er zelden waren en een escalatie van geweld zich, ondanks pogingen van milities om het sektarisch geweld opnieuw te doen opblazen, vooralsnog niet voordeed, blijkt uit de informatie zoals bij de nota met opmerkingen gevoegd en zoals opgesteld op 24 juni 2013 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bovendien dat zich in Irak van april tot juni 2013 een beduidende toename van geweld voordeed en dat, naarmate het

geweld toenam, almaar meer waarschuwingen opgingen voor een herneming van de burgeroorlog die Irak in de periode 2006-2007 in de greep hield. Hoewel de situatie in verzoekers provincie blijkens voormelde informatie in de periode januari-mei 2013 relatief stabiel bleef, blijkt uit deze informatie eveneens dat Al Qaeda aan slagkracht won en dat ook in het Zuiden van Irak in de lente van 2013 een, zij het beperkt, aantal grootschalige, gecoördineerde aanslagen plaatsvonden, onder meer in Nasiriya. Daarenboven blijkt uit de informatie dat het oploeiende geweld in Irak een uitgesproken sektarisch karakter heeft. De conclusie in de voormelde informatie luidt dat het onvoorspelbaar is of de opstoot van het geweld in 2013 een kortstondige heropflakking dan wel de voorbode van verdere escalatie is.

Ter terechtzitting ondervraagd inzake het gecombineerde gegeven dat enerzijds het geweld toenam en anderzijds verzoeker een profiel vertoont dat hem gevoeliger maakt om slachtoffer te worden van geweld, verklaart verweerder zich te schikken naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft het profiel van verzoeker en het daaraan verbonden veiligheidsrisico.

Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, § 39).

In acht genomen dat (i) rekening moet worden gehouden met het gegeven dat verzoeker als militair een risicoprofiel vertoont; (ii) uit de informatie zoals opgenomen in het dossier blijkt dat de situatie in (Zuid-) Irak, nadat deze jarenlang eerder rustig en stabiel was, in 2013 en op slechts enkele maanden tijd ernstig achteruitging; (iii) de meest recente informatie in het dossier dateert van juni 2013; (iv) de conclusie van deze informatie luidt dat het onvoorspelbaar is of de opstoot van het geweld een kortstondige heropflakking is of de voorbode van verdere escalatie, verkeert de Raad in de onmogelijkheid om zich een correct en volledig beeld te vormen omtrent de eventuele risico's die verzoeker op heden ingevolge deze situatie zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Gezien de Raad ter zake de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juni 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS